

ŽIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Postní snažení
pro děti i farnost

Myšlenky
svatého
Šarbela

Co zvládne
inteligent?

P. Dolindo
Ruotolo

Dva bratři.
Příběh bez konce

tiráž**ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI****Vydává**

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Hanka a Karel Komárkovi

grafická úprava

Roman a Klára Smékalovi

web

<https://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejně, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

otec Daniel, Jiří Sluka, Kája
Krejčí

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
zivot.redakce@gmail.com
nebo kontaktujte redakci

Náklad

120ks výtisků

obsah

- 1 Duchovní slovo
- 2 Co nás čeká
Hudba v naší farnosti
Znamení moci
Očeho vtip
- 3 Postní snažení pro děti i celou farnost
Dva bratři. Příběh bez konce.
- 5 Co zvládne inteligent?
Myšlenky svatého Šarbela
- 6 Naslouchejte a buďte svatí - Poselství
sv. Šarbela
- 7 Svědectví života: P. Dolindo Ruotolo,
2.část

Slovo redaktorů

Milí farníci,

vítáme vás u postního čísla farního časopisu, jehož tématem je řád. A proč jsme takové téma vybrali? Postní doba je totiž skvělá příležitost, jak si zase trochu „uklidit“ v životě. Ať vás při tom Pán provází.

P.S. Příští číslo bychom rádi vydali na velikonoční neděli 31. března 2024. Tématem čísla bude světlo. Předem děkujeme za vaše příspěvky.

Hanka a Karel Komárkovi

Duchovní slovo

Milí farníci,

každý z nás už jistě slyšel různá úsloví jako „Zachovej řád a řád zachová tebe“ nebo „Uklizený dům, uklizená mysl“. Zní to pravdivě a skvěle, jenže já jsem zaměstnán tolika činnostmi a úkoly, že na úklid mi prostě nějak čas nezbyvá. A řád? Ten je také fajn, jenže kde je pak prostor na nepředvídané? Nenechám se přeci zotročovat řádem! Co když mi zrovna přijde e-mail, zapípá zpráva na mobilu a nebo mi zbyly nějaké úkoly ještě ze včerejška? Flexibilita! Ta zní dnes zajímavěji než nějaký řád. A ostatně „Pořádek je pro blbce, inteligent zvládá chaos“, že? Úspěšný dnes může být jen ten, kdo zvládá multitasking. . .

Jistě, inteligent zvládá i nepořádek, ale čím větší je, tím více mentálních kapacit stojí pamatovat si, kde co je – zvláště když to pokaždé položím na jiné místo nebo když už je dotýčný papír překrytý dalšími deseti. A udržet v hlavně najednou stále více úkolů bude také těžší a těžší – nehledě na to, že by bylo fajn, aby ještě zbyly nějaké kapacity na to, začít ty úkoly také někdy plnit. . . No. . . na to bude čas a kapacita až zítra – teď. . . si pustím raději nějaký film. . .

Ano, ve jménu svobody si můžeme zdůvodnit skoro všechno, ale plody jsou často dost trpké. Chaos a nespokojenost postupně zachvacují jednu oblast života za druhou. Výzkumy ukazují, že multitasking nejen nezvládá nikdo – ani ženy :-)) – zato že rychlé přepínání pozornosti mezi více úkoly najednou nejen stojí hodně energie i času, ale dlouhodoběji pravděpodobně vede i ke zhoršení schopnosti soustředit se déle na jednu věc, vydržet u jedné činnosti. Přesycenost různými podněty škodí zvláště dětem, ale ani nám dospělým to vůbec nedělá dobře.

A jak to souvisí s postní dobou, do které právě vstupujeme? Půst od jídla je nám většinou známější. Ano, nesprávně chápaná svoboda v tom, co lidé jedí, také nedělá dobře. Možná jsou následky vidět rychleji, a tak jsou mnozí motivovanější postit se v jídle, zavést řád tam. Vcelku je jedno, kde začneme, ale křesťanský půst je na prvním místě o něčem jiném – umět se něčeho zříci, abychom udělali v životě více prostoru pro to podstatné, naplňující – pro vztah s Bohem, pro vztah s bližními – pro lásku. Místo „mít“ více „patřit“, místo „stíhat“ více „být“. Zvládat méně, ale dát do toho srdce. Postní doba nám může pomoci udělat si v životě více pořádek. Možná může velmi pomoci začít tím vnějším pořádkem. V lepším případě nejen vše někam uklidit, ale možná se navíc některých věcí zbavit – žít jednodušeji. „Uklidit si“ v tom, co vše dělám či nedělám, bude pak ta těžší výzva – i tam se s mnohým rozloučit. . .

A udělat si pořádek ve vztazích může být ještě náročnější, ať už se to týká toho, s kým vším se vídám, nebo „úklidu“ těch nejbližších vztahů. . . Zbývá ve všedním chaosu dost kvalitního prostoru na ně? Čím jsou možná zaneseny, zatíženy? Co by si zasloužily? Jaké vztahy mají priority? A kde má prostor Bůh? Jestli se mě teď ptáte, jak ale na to, tak...?!?X?!? No, nevím. Pro mě je pořádek a řád to, co zatím opravdu nezvládám, a odpověď sám hledám. Takže podobně jakou farizeů by v tomto případě Ježíš jistě řekl: „Dělejte a zachovávejte všechno, co vám řekne, ale podle jeho skutků nejednejte...“ A poradte se s někým jiným ;-)

Milí farníci, věřím, že se vám v těchto oblastech daří lépe než mně :-). Postní doba je přípravou na Velikonoce – slavení smrti a vzkříšení. Kéž se nám podaří, aby během postní doby mohlo odumřít něco z toho méně důležitého, aby v nás mohlo „vstát z mrtvých“ to životodárné, Boží. Abychom stále lépe poznávali, k čemu nás Bůh volá, a zažívali radost a pokoj, protože nic víc stíhat nemusíme...

Váš P. Daniel

Co nás čeká?

ÚNOR

25. 2. sbírka Svatopetrský halář
25. 2. Veletrh knih a hraček

BŘEZEN

24. 3. Květná neděle
31. 3. Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

Hudba v naší farnosti

**31. 3. 2024 v 9:45 h - Slavnost ZMRTVÝCHSTÁNÍ PÁNĚ
HOD BOŽÍ VELIKONOČNÍ**

Vojtěch ŘÍHOVSKÝ (1871-1950)
MISSA LORETTA BDUR op. 3

Karl R. KRISTINUS (1843-1904)
HAEC DIES, OP. 67 Č. 1

Josef GRUBER (1855-1933)
TERRA TREMUIT, OP. 85

Vojtěch ŘÍHOVSKÝ (1871-1950)
O, SALUTARIS HOSTIA, OP. 15, Č. 5

Josef J. PIHERT (1845-1911)
REGINA COELI, OP. 69

Karl NANKE (1768-1831)
ALELUJA...

J. K. č. 401, 407

Účinkují: smíšený chrámový sbor a orchestr
Varhany: doc. MgA. Jan KRÁL
Řídí: Zdeněk HATINA, ředitel kůru

LAUDATE DOMINUM, CANTATE CANTICUM NOVUM!

ZNAMENÍ MOCI

Je to On
v tmách hodiny třetí

který byv vyzdvižen táhne všechno
k sobě

Málem ho přehlédli, jako ty jej
přehlížíš v bližním svém

ale dějiny se otřásají jeho mlčící
přítomností

a všecken útěk je útěk před ním,
všechna vzpoura je vzpoura proti
Kříži

tomuto trůnu jediné opravdové
moci

tomuto trůnu jediné opravdové
moci nad světem.

Jan

OČEHO VTIP

Rodiče měli doma dva kluky,
extrémního optimistu a
extrémního pesimistu. Trochu už
jim to lezlo na nervy, proto si řekli,
že zkusí napravit a srovnat jejich
povahy. A tak k Vánocům dostal
pesimista tunu nových hraček a
optimista tunu hnoje. Pesimista se
na hračky podíval a stěžoval si: „To
je hrůza, tolik hraček. S tím já si ani
nestihnu pohrát. A teď do všeho
pořád kupovat baterky. A taky co
s těma obalama?“ A zůstal
pesimistou.

Optimista uviděl hnůj, začal se
v něm nadšeně přehrabovat a
radostně křičel: „Tady někde určitě
musí být poník!“

POSTNÍ SNAŽENÍ PRO DĚTI I CELOU FARNOST

V letošním postním snažení pro děti, rodiče, rodiny a společenství jsme se inspirovali podobenstvím o rozsévači. V tomto podobenství Ježíš vypravuje o rozsévači, který rozsévá semena. Později vysvětluje, že „rozsévač rozsévá slovo“ (srov. Mk 4,14). A slovo, stejně jako semeno, má tendenci zapouštět kořeny a přinášet úrodu. V mnoha případech se to však nepodaří, protože nepadne na dobrou půdu. Z Ježíšova vysvětlení podobenství se pak dozvídáme, že místa s úrodnou či neúrodnou půdou jsou obrazem nás a prostředí, které nás ovlivňuje (srov. Mk. 4,15–20). Pěstitelé potvrdí, že pokud chceme mít úrodnou půdu, je potřeba o ni pečovat. V našem postním projektu chceme poskytnout náměty, co pro to udělat.

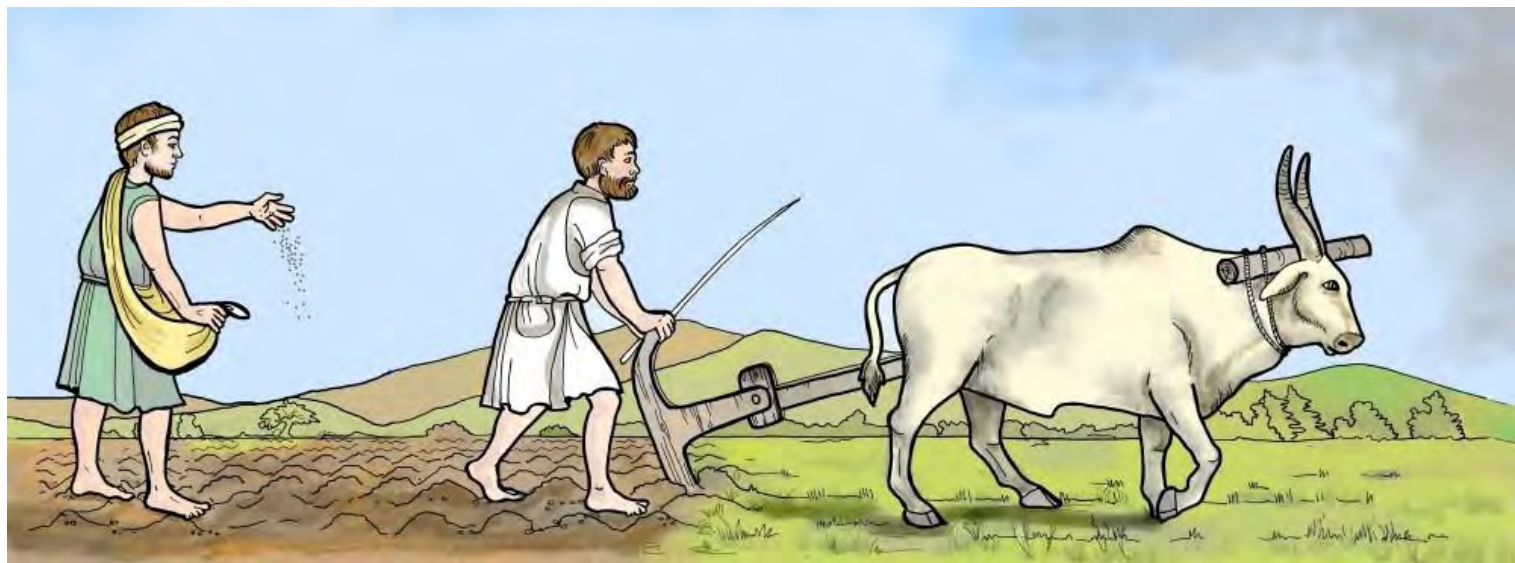
Zaměřit se chceme na to jak „evangelizovat“ – připravit „půdu“ ve svém srdci a ve svém okolí, aby v ní mohlo „zakořenit“ Boží slovo. Účastníci budou během postní doby „obdělávat pole“. Na každý týden bude vybrána jedna oblast života, na kterou se aktivity zaměří.

Děti dostanou na katechezi 1. neděle postní malou knížečku s úkoly a podněty na celou postní dobu. Každá katecheze se bude tematicky týkat práce s obděláváním půdy, např. „vyrýt suché kořeny, odstranit z půdy kamení, dát půdě živiny, nebát se zasít atd.“, a po každé nedělní mši mohou děti svou účast potvrdit otiskem prstu nebo razítkem na nástěnce u vchodu do kostela. Na téže nástěnce budou připraveny k rozebrání i podněty pro dospělé.

Pokud to lze, účastníci projektu, děti i rodiče, farníci mohou nabízené aktivity na kartičkách podnikat společně nebo pravidelně sdílet to, co je během postní doby oslovilo. Může to být např. formou zveřejnění fotografií či svědectví na farním webu, diskuzí doma v rodině nebo ve farním společenství.

Ať vám Bůh žehná v této postní době.

Vaše katechetky.

Dva bratři. Příběh bez konce

Našel jsem načmárané a přeškrtané poznámky s tímto podivným příběhem, přesněji jeho částí:

* * *

Byli dva bratři. Jmenovali se Řád a Neřád. Pojmenování výborně vystihovala jejich povahy. Protože jméno Neřád se nikomu moc nelíbilo, říkali mu raději Chaos. Jména bratrů byla nepraktická, moc dlouhá. Řád měl ve své jménu dlouhé á, Chaos zase měl celé dvě slabiky. Proto jejich známí je po domácku oslovovali Řa a Cha.

Nikdo nevěděl, jak jsou staří. Proslýchalo se o nich, že jsou od nepaměti, a že i když jeden nebo druhý už vypadal, že by mohl umřít a nebýt, zase se vzpamatoval a objevil se na jiném místě. Hodně cestovali, měli velký vliv a lidé se s nimi setkávali po celém světě, jejich stopy prý byly nalezeny dokonce i ve vesmíru a v mikrosvětě uvnitř hmoty. Přestože to byli bratři, lišili se jeden od druhého, jak to jen bylo možné. A co horšího, jejich odlišné povahy byly zdrojem neustálých sporů. Navzájem se hádali, kdo z nich je důležitější a potřebnější, bez koho by se svět neobešel. Každý hájil sebe a svůj význam a popíral smysl bytí svého bratra. Přeli se už dlouho, pro lidi bylo obtížné těm dvěma rozumět a pochopit, o čem mluví, aby mohli dát za pravdu jednomu nebo druhému. Ale právě o to se

každý z bratrů snažil, aby mu co nejvíce lidí dalo za pravdu; aby se postavili za něj a toho druhého odmítli jako nepotřebného a přímo zkázonosného, aby ho vypudili ze světa. Opravdu se našlo mnoho lidí, kteří se rozhodli a vybrali si – někteří jednoho a jiní druhého z bratrů za svého favorita, jenže měli smůlu. Po čase se dostavilo velké zklamání. Ale o tom později.

Při hádce těch zvláštních sourozenců zaznívaly nejrůznější argumenty. Řa vyčítal bratrovi, že kdyby se chaos stal základem fungování světa, nikdy by nedokázal vytvořit něco hodnotného, uspořádaného a trvalého. Cha oponoval, že když Řa prosazuje pravidla, pořádek a vytváří něco jako hodnoty, tak ty stejně brzy zanikají. Nic trvalého nelze vytvořit, všechno ve světě je jen dočasné a postupně nebo i naráz podléhá zkáze, umírá, rozkládá se do neuspořádanosti, tedy do chaosu. Tím se potvrzuje chaos jako hlavní a konečný princip světa.

Řa se tomu smál, a řekl, že Cha právě sám potvrdil chaos jako jiný název pro smrt a rozklad. Proto prý Cha bude vždycky neoblíbený a odpuzující. Pak začal vychvalovat řád, že to jsou pravidla určující běh světa a přírody, a i když se svět mění, děje se to podle pravidel. Řád je moc důležitý, to prý jsou zákony přírody i společnosti.

Cha se zeptal, jestli Řa ví, co jsou norimberské zákony. Pak o nich měl delší řeč, v níž připomněl, že se staly začátkem řízeného zabíjení miliónů lidí, zabíjení podle pravidel, čímž se v nich pěkně propojuje řád a smrt. A prý to není zdaleka jediný případ, takový Stalinův zákon „pěti klásků“, upravující pravidla kolektivizace, se ve svých důsledcích počtem mrtvých důstojně vyrovnal těm norimberským.

Řa se nedal, uvedl situace, kdy zabíjel chaos, zmínil ušlapané oběti na sportovních stadionech, srážky letadel na letištní ploše a mnoho dalších. Obvinil Cha, že si vybral v argumentaci proti řádu jen samé záporné příklady. Ale že jsou i dobré zákony a předpisy, které když se dodržují, tak chrání a pomáhají.

Cha odpověděl v podobném duchu, vyzdvihl dobrou a prospěšnou neuspořádanost. Zmínil stav, kdy panuje svoboda, a tak lze vybírat z více možností, nikdo není nucen pevně daným pravidlem zvolit možnost jedinou, předem danou, jak to bývalo např. při tzv. „volbách“ s jednotnou kandidátkou Národní fronty. Dále připomněl prospěšnost chaosu pro kryptografii při hledání generátoru náhodných čísel, zmínil význam bílého šumu jako chaotické směsi všech možných kmitočtů, přišla řeč i na fyzikální veličinu entropii a výčet pokračoval ještě dlouho.

Lidé, kteří bratry znají, o nich vydali tato čtyři svědectví:

1. Řád svazuje jako pouta, je jako Prokrustovo lože, na němž jsou malí napínáni a dlouzí useknuti přesně na správnou délku, aby vyhověli předpisu; řád působí jako litera zákona, který usmrcuje.
2. Řád, to je pořádek a odpovědnost, věci na svých místech; řád dodržuje smlouvy, udržuje člověka na správné cestě, pomáhá v boji s hříchem a pokušením, spoluvytváří ctnosti.
3. Chaos stírá rozdíl mezi pravdou a lží, zaměňuje hodnotu dobra a zla, zbavuje odpovědnosti, mění svobodu v anarchii, mate jazyky a brání porozumění, rozvrací vztahy, z přátel dělá nepřátele.
4. Chaos se projevuje jako svoboda ke konání dobra, jako zdroj nových dobrých nápadů, jako oživující duch, o němž nevíme, odkud přichází a kam vane.

* * *

Zde nalezené poznámky končí, vypadá to, že chybí další list se závěrem příběhu, nějaké vyhodnocení, poučení. Byli jste varováni už v nadpisu, že to není celé. Navrhují: Zkuste přemýšlet a závěr si dotvořit. Mě napadly tyto otázky:

Čím si vysvětlit tak odlišné názory lidí na bratry? Na čí stranu se postavit? Je pro svět lepší řád, nebo chaos? Jak to, že řád a chaos mohou sloužit dobru i zlu? Že by dobrý či špatný výsledek závisel ještě na něčem jiném? Na čem? Sám mám jeden tip. Ale nechci vás hned zkraje ovlivňovat v úvahách, proto ho najdete až na další straně.

PŘEČTĚTE SI:

Hanna Skandar

MYŠLENKY SVATÉHO ŠARBELA

Šarbel Machlúf (1828–1898) je jeden z nejznámějších světců Středního východu z nedávné doby. Žil jako poustevník v Libanonu, ale díky pověsti Božího muže jej vyhledávali křesťané i muslimové z celého Blízkého východu. Po jeho smrti začaly proudit tisíce poutníků k jeho hrobu, na jeho přímluvu se děje mnoho zázraků i uzdravení. Knížečka obsahuje stručný životopis otce Šarbela a úryvky z jeho promluv. Z textů je patrná duchovní hloubka tohoto světce, jeho pokora a nevýslovná láska k Bohu a k lidem.

Vydalo Karmelitánské nakladatelství.

Příběh bez konce – tip pro další úvahy

V příběhu zjevně chybí něco podstatného, co mu dá nový smysl, co ovlivní jeho vyznění. Možná mají dva bratři ještě další sourozence, například sestru, o níž v dochované části příběhu nebyla řeč, ale která je důležitá. Jak se asi jmenuje a co působí, že je-li přítomna, chaos ani řád ve spolupráci s ní nevedou ke zlu a smrti, ale slouží dobru?

JS

Co zvládne inteligent?

Řád a svoboda

Podle mých pozorování to na první pohled vypadá, že se společnost dělí na dvě velké skupiny lidí. V první jsou zastánci řádu. V druhé skupině jsou příznivci svobody. Pod pojmem svoboda si představují nepodřízenost jakémukoliv řádu, pravidlům a autoritě. Ti první chtějí žít v uspořádaném, dobře organizovaném a bezpečném světě. Ti druzí jsou přesvědčeni o své výjimečnosti, mají mimořádné schopnosti, díky nimž dokážou i bez dodržování řádu a pravidel dobře fungovat ve všech složkách svého života. A když jim něco nevyjde a nepodaří se, je to vždy kvůli hlouposti a neschopnosti těch ostatních.

Zvláštní a legrační je, že požadavky obou skupin se nejen navzájem nevyklučují, ale doplňují. Dokonce do takové míry, že ve skutečnosti jde o skupinu jednu, v níž každý to vidí takto: „Řád je pro ostatní, svoboda pro mě.“ Toto hromadně používané přesvědčení má důsledek v tom, že ve světě je mnoho lidí, kteří se sami neřídí zásadami, jež přísně vyžadují od ostatních. Proto slyšíme všude tolik nářků na to, jak ti ostatní lidé jsou hrozní, nic nerespektují, jsou bezohlední a dělají si, co chtějí. Všimněte si, že taková řeč často usvědčuje svého hlasatele. Jen ho nechejte chvíli povídat a zjistíte, že se prozradí. Sám je „svobodný“ v jednání, a místo aby s udržováním řádu začal tam, kde jedině může dosáhnout vysoké úspěšnosti, tedy u sebe, vyžaduje ho od druhých. Od nich se ho ale dočkat nemůže, oni to totiž dělají přesně stejně, očekávají dodržování pravidel zase jen od těch druhých...

Různé způsoby rozhodování a jednání

Poměrně nový byl pro mě poznatek, že k řešení situací v životě používají lidé nejméně dva zcela odlišné přístupy. Při jednom člověk vyhodnocuje nastalou situaci s využitím logických úvah, zvažuje, hledá řešení, rozhoduje se a rozhodnutí pak uskuteční. Touto metodou například většina lidí hledá odpověď na otázku kolik je 17×31 , případně který z deseti obrazů na výstavě koupit jako dárek.

Naproti tomu druhý způsob by se dal nazvat automatickým jednáním. Rozvažování, výběr vhodného řešení a složitý rozhodovací proces se u této metody vůbec nepoužijí. Člověk pozná, že se opakuje situace, v níž už byl dříve, má pro ni připravené a nacvičené úspěšné řešení a velmi rychle ho aplikuje. Tak postupuje např. řidič auta s mechanickou převodovkou, když mu klesají otáčky při jízdě do kopce. Zcela automaticky přeřadí na nižší stupeň, tj. provede činnost s plynovým pedálem, spojkou, řadicí pákou, spojkou a plynovým pedálem. Při tom všem se dokáže bavit se spolujezdcem. Na otázku kolik je 5×6 odpovídáme bez počítání a přemýšlení, automaticky nám hned naskočí správný výsledek.

Výhodou prvního způsobu je, že funguje i pro neznámé situace a otázky. Nevýhodou je, že je velmi pomalý, vyžaduje přemýšlení, vytěžuje kapacitu logické části mozku a dovoluje řešit současně v jednu chvíli jen jednu nebo několik málo úloh. Proto se mnozí lidé snaží využít druhý způsob, co nejvíce činností nacvičit a používat automaticky. Velmi jim to usnadní život. Platí to v širokém rozsahu od učení se malé násobilky až po výcvik členů zásahových jednotek.

Řád, dobro a ctnost

Nácvik automatického jednání vyžaduje řád, spočívající v mnohonásobném opakování těžké situace a téhož jednání stále znovu nebo jen s malými změnami. Těžko dosáhneme automatismu, když pokaždé nastane jiná situace, vyžadující jiné řešení a jinou odezvu, což bývá typické zejména v chaotickém prostředí.

Jedno z mých dětí si před řadou let na dveře svého pokoje nalepilo vytištěnou cedulku s tímto obsahem: „Pořádek je pro blbce, inteligent zvládne i chaos!“ Lze tušit, jak to uvnitř za dveřmi vypadalo. Stačil pohled do místnosti a člověk věděl, že pokoj patří velmi inteligentnímu dítěti.

Ano, inteligent zvládne různé úkoly, najde pohozené věci i v silném nepořádku, ale stojí ho to mentální úsilí a mnoho času. Udržovat řád v podobě pořádku, používat stálá místa pro uložené věci, zavést pravidelnou dobu pro určité denní činnosti atd. je zpočátku náročné, vyžaduje to vytrvalost. Ale když systém začne klapat, přináší úspory a úlevu.

Velmi podobně to funguje i v duchovním životě. Řád osobního duchovního života obvykle nepadne hotový z nebe a člověk musí překonávat různá úskalí, nechuť, roztržitost. Učitelé duchovního života zmiňují souvislost mezi duchovním a tělesným světem. Dobré první kroky k dosažení duchovního řádu vedou přes řád fyzický: pořádek v pokoji, kde se chci modlit. Je užitečné splnit si běžné úkoly a povinnosti místo jejich odložení, protože pak při modlitbě a četbě nerozptylují tím, že se hlásí o pozornost. Pomáhá i postoj – poloha těla při modlitbě. Bible, ikony a modlitební pomůcky je dobré mít na očích a při ruce, připomínají spojení s duchovním světem a vybízejí k modlitbě. Pevný čas vyhrazený na modlitbu je výborným zvykem, podobně jako navázání modlitby na pravidelné všední činnosti během dne. Zkrátka dobré zvyky vedou k opakovanému dobru, jež člověk postupně začne vykonávat ze zvyku, bez složitého rozhodování, bez vnitřního boje. A dobrý zvyk není nic jiného než ctnost. Toto slovo sice vymizelo z běžného slovníku i ze sdělovacích prostředků, neznamená to však, že přestali existovat dobří lidé jednající dobře opakovaně, neokázale a napohled snadno. Vidím je kolem sebe a jsou mi inspirací. Každá věc, kterou člověk natrénuje a umí ji, vypadá napohled jako snadná, i když snadná vůbec být nemusí. Ale s využitím řádu, cvičení a opakování se snižuje subjektivně vnímaná obtížnost. To platí jak pro otužování studenou vodou, tak pro duchovní aktivity, jako je pravidelné čtení Písma a modlitba. Výsledkem může být radost místo původního odporu a nelibosti.

Zcela nejdůležitější je, že duchovní život křesťana je zaměřen k živému Bohu, je založen na vztahu. Není tedy záležitostí výlučně samotného člověka, jeho snahy, nějakých jeho cvičení či askeze. Přestože můj duchovní život zůstává chaotický, stále mám naději, že laskavý a nesmírně inteligentní Bůh může ke mně vstoupit i tak – a ten můj chaos zvládne. Mimochodem, jaký vy máte nápis na dveřích svého dobře skrytého vnitřního pokojíku?

JS

NASLOUCHEJTE A BUĎTE SVATÍ - Poselství sv. Šarbela

Všichni lidé jsou obdarováni párem uší, aby slyšeli, ale jen někteří skutečně poslouchají. Mezi těmi, kdo skutečně poslouchají, je málo takových, kteří skutečně chápou. A mezi těmi, kteří poslouchají a chápou, je málo těch, kdo žijí podle toho, co slyšeli a pochopili. Jen málokdo směřuje do Království a k úzké bráně. Poslouchejte, pochopte a vydávejte svědectví. Nastavte ucho Pánovu hlasu, pochopte pravdu a mluvíte o ní. Žijte podle ní, ztište se, abyste slyšeli Pánův hlas. Ale dejte si pozor, abyste neposlouchali jen ozvěnu svých myšlenek, dejte si pozor, abyste neposlouchali sami sebe. Osvobodte se od svých myšlenek a nechejte Boha, aby vám je vyjasnil, aby odstranil ty, které je třeba odstranit, aby přetvořil ty, které je třeba přetvořit. Člověk je součástí jednoho celku, tato část musí poslouchat celek jako kapka vody v řece. Kapka nemůže být řekou, i když obsahuje všechno to, co řeka. Řeku tvoří mnoho kapek, které následují proud, kapka vody je v tomto celku řekou, ale když se odpojí, zůstane zase pouze kapkou. Naslouchejte pozorně dění ve světě, kterého jste součástí, a pochopíte, kdo je na pouti k Otcovu Srdci jako proud řeky směřující k moři. Nezůstávejte mimo toto dění, kapka vody oddělená od proudu se sama do moře nedostane. Poslouchejte a pochopíte Pravdu. Nechejte ji proniknout přímo do své duše. Rozbijte všechny vnější vrstvy a odstraňte všechny hradby okolo vás, které vás obkličují a zastřeily vám pohled na Boží tvář. Buďte pokorní a odmítněte všechny myšlenky, které vám brání poslouchat Jeho hlas, dokonce i ty pěkné a milé. Poslouchejte s pokorou. Ať je vaše srdce laskavé a vaše mysl svobodná. Naslouchání bez pokory se podobá ozvěně, která se ztrácí v údolí. I když je ozvěna jakkoliv silná, vrch zůstane vždy jen vrchem, údolí údolím a skála skálou. Poslouchejte pokorně, snažte se hluboce pochopit Pravdu a pokorně o ní svědčte. Poslouchejte, abyste pochopili a měli poznání. Žijte ve světle Pravdy, kterou vnímáte. Nestačí poznat jen cestu, po které je třeba jít, je potřebné po ní skutečně jít.

Bůh ozáří stránky světlem, ale je na vás, abyste si je skutečně přečetli. Bůh vám ukáže cestu, ale je na vás, abyste po ní kráčeli. Ten, kdo vystupuje vzhůru, potřebuje nohy, ten kdo sestupuje, používá též nohy na sestup a to je přesně ono, jsou to vaše nohy, které vás tam povedou. Buďte stále ostražití a bdělí. Na konci dne si zpytujte svědomí, měňte svůj život a obnovujte ho. Když budete naslouchat s pokorou, poznáte Pravdu a ona vás osvobodí. Zbavte se provazů, které vás svazují, vaše myšlenky a vaše vlastní přesvědčení a sklony vás svazují jako provazy, které drží loď při mole a nedovolí jí vyplout. Dovolte Božímu Slovu rozvázat provazy jeden po druhém i za cenu utrpení. Nezůstávejte u svých sklonů a myšlenek, i když vám poskytují pokoj a jistotu. Každá jistota bez Kristova pokoje je jen iluze. Pokoj vzdálený srdci jde pouze k vám. Nebojte se odpoutat od břehu a opustit přístav. Odevzdejte se Bohu a dovolte mu zbavit vás pout. To Jeho Slovo vám bude udávat kurz a Jeho Duch vám bude vanout do plachet. Takto se dostanete k břehu Světla. Loď je na to, aby plula, ne aby zůstávala v přístavu. Byla zkonstruována na to, aby se plavila daleko na širém moři. Je potřebné rozvázat všechny provazy. Jestliže zůstane byt' jen jeden, bude vám bránit opustit přístav. Uchovejte si pouze provazy na jistění stěžně, provazy lásky a společenství, které vás spojují s vašimi bratry. Vaše plavba na tomto světě je cestou svatosti, která je neustálou přeměnou materiálního světa a stavu na světlo. Modlete se, abyste slyšeli, modlete se, abyste pochopili, modlete se, abyste měli živou víru, žili ji a svědčili o ní. Modlete se za vaše proměnění ve světlo. V modlitbě naslouchejte, v modlitbě pochopte Pravdu, žijte modlitbou. Snažte se, aby váš celý život byl modlitbou a službou. Když se modlíte bez služby, svým životem tak ponižujete Kristův kříž na pouhý kousek dřeva. A když sloužíte bez modlitby, sloužíte jen sami sobě. Modlete se na svých ložích i v soukromí, v rodině i ve společenství, v církvi. Modlete se sami s Pánem ve svém pokoji, hlídejte si své myšlenky a zjeví se vám pravda o Božím tajemství. Modlete se v rodině, chraňte ji a vložte ji do Srdce Nejsvětější Trojice. Modlete se ve svých společenstvích, ve svých kostelech a buďte členy církve a přiblížte se k Božímu království. Vaše osobní modlitba v rámci důvěrného vztahu s Pánem vás dovede přímo do Ježíšova Srdce. Vaše rodinná modlitba vás přivede rovnou do nitra Nejsvětější Trojice, vaše společná modlitba v srdci církve vás utvrdí v tom, že jste Kristovým tělem. Člověk, který se modlí, prožívá tajemství existence a proti tomu člověk, který se nemodlí, sotva existuje. Trénujte se v tichu, v tichu, ve kterém je slyšet, v tichu, ve kterém se žije, v tichu, které je velmi daleko od nečinnosti nicoty. Dělejte dobročinné skutky, nechejte se přeměnit svatostí. Naslouchejte, abyste slyšeli. Ponižte se, abyste pochopili, věřte a mějte odvahu svědčit. Nebojte se a buďte svatí.

Z knihy Myšlenky svatého Šarbela

Svědectví života:

P. DOLINDO RUOTOLO

2.část

Boží dílo

V těchto letech P. Dolindo stále hlouběji chápal, co je jeho skutečnou misí, na kterou ho Pán už dávno připravoval, a to: dát se k dispozici dílu, které bylo nebem nazváno úplně jednoduše jako Boží dílo. Jednalo se i nadále o obnovu Církve – a skrze ni i obnovu celého světa – v pravém Duchu, skrze Eucharistii, kněze a duchovní mateřství podle vzoru Panny Marie. „Eucharistie ať je vaší první touhou a jediným cílem každé vaší činnosti,“ jak mu to řekl Ježíš. Dolindův život a jeho utrpení, které jako kněz nesl z lásky, a také jeho spisy se měly jako skryté kořeny stát základem tohoto Božího díla. V srpnu roku 1910 k němu Ježíš promluvil těmito slavnostními slovy: „Tvoje jméno, Dolindo, ... jsem na rtech tvého otce zformuloval já sám ... vzpomeň si, že jsem ti řekl: Ty jsi bolest a na tvé bolesti založím svoje nové království lásky.“ A v březnu roku 1918 ho Panna Maria ujistila: „Jsem tvoje maminka, svěř se mi a neboj se ničeho... Dovol, abych tě úplně proměnila... Chtěla jsem, abys nosil moje jméno [Addolorata – Bolestná Matka]. Moje bolest ze mě učinila Spoluvykupitelku lidstva, tvoje bolest způsobuje, že jsi zcela odevzdaný Bohu...

Nemysli si, že je to tvoje fantazie, která ti diktuje tato slova. Už přece vidíš, že se Boží dílo rozšiřuje; nikdo ho nedokáže zastavit, protože já jsem ta, která ho vložila do tvého srdce a bdím nad ním jako matka.“ K jádru díla měl patřit i okruh žen, které začal Pán přivádět k P. Dolindovi od roku 1915, aby z nich v hlubokém vnitřním životě soustředění a prostoty podle vzoru Panny Marie zformoval horlivé apoštolky. Okolo činného apoštolátu měly být duchovními matkami, kněžskými dušemi a „kanály“, přes které chtěl Bůh křesťanům znovu zprostředkovat nadpřirozený život. P. Dolindo nejprve nechápal, proč ho Ježíš při plnění této misie chtěl obklopit právě ženami: „Zdalo se mi to jako protiřčení, ale přece to tak nebylo, protože jak ukázaly dějiny: Žena musela a musí připravovat Boží království prostřednictvím misie vnitřního zadostiučinění a vnějšího apoštolátu.“ Pán si skutečně přál čistě duchovně „mystické a panenské kněžství ženy,“ které tyto duše měly uskutečňovat. Před sto lety to samozřejmě byla úplná novinka, něco nevídaného! A P. Dolindo tušil, že Církev na to ještě není připravena. Pravdaže, takovéto mystické a panenské kněžství ženy podle vzoru Panny Marie nemá nic společného s dnešními požadavky na svěcení žen, s požadavky, které vycházejí z řad modernistů. V jednom dopise z roku 1935 píše P. Dolindo ze své bohaté zkušenosti o modlitbě: „Modlitba je práce, není to žádná zábava; může stát i bolestnou námahu, ale když se duši stane důvěrnou, je pro ni nevyslovitelnou slastí... Modli se, abys zvítězil v Božích bojích.“ A v jiném dopise podnětně napsal: „Duše, která se modlí, uskutečňuje dílo, které je větší než všechny lidské aktivity, a přispívá k apoštolátu víc než ten, co pracuje navenek. Pomoc jedné jediné modlitby má větší cenu než pomoc andělů, ano, dokonce všech nebeských mocností Trojjediného Boha. Kdo se modlí, je skutečně vyzbrojený, je silný a neporazitelný, protože už samotná modlitba ničí všechny lidské a ďábelské plány, a dokonce dokáže pobídnout Boha k novým plánům jeho láskyplného milosrdenství. Modlitba je mnohotvárnou obdivuhodnou silou, která má vliv na ducha a hmotu, na stvoření i na samotného Stvořitele. Má větší cenu než všechny prostředky, i ty nejmocnější, ovlivňující přirozené zákony.“ A nakonec útěcha pro nás: „Modlitba je vždy vítězná, i když se našemu ubohému pohledu jeví neužitečná a neplodná. Náš pohled je tak neschopný proniknout do úctyhodných plánů Boží dobroty...“

Kalvárie

Ano, pětatřicetiletý Dolindo správně tušil, že se nad ním a nad jeho dílem schyluje k bouři. Nejenže se znásobily vnější útoky, jako byla nedorozumění a nepřátelská osočování, ale také některé z jeho duchovních dcer měly velké výhrady vůči jeho vedení i jeho vnitřním promluvám. Kněz si jen povzdychl: „Toto všechno není ničím novým, naopak, je vždy bolestné konstatovat, že to mnohým křesťanským a kněžským srdcím připadá jako nějaká novinka! ... To, že se Ježíš může sdílet s jedním ze svých kněží, má být zvláštní? Vždyť jsem mu dal svou plnou moc... Jak může být na tom něco špatného, vysvětlete mi to vaší logikou.“ Opět „zalarmovali“ Posvátné oficiem, před kterým byl P. Dolindo obviněn z „obelhávání, nebezpečného fantazírování, rozvratnického bludu a ze snahy vytvořit heretickou sektu“. Jak se mělo později ukázat, za těmito hroznými výčitkami a obviněními byla jedna z jeho duchovních dcer. Nejprve, od srpna roku 1918, dostal P. Dolindo v neapolské diecézi přísný zákaz kázat. Tma a pokušení proti víře napadaly jeho duši. O to víc se věnoval modlitbě a psaní, aby jemu svěřené duše vedl prostřednictvím dopisů. O dva a půl roku později, začátkem února 1921, nakonec P. Dolinda povolali do Říma, aby ho před Posvátným oficiem vyslechli ve věci těžkých obvinění vůči jeho osobě. Po měsíci ho komisař prohlásil za blázna a až do konečného rozsudku mu bylo zakázáno vykonávat jakoukoli kněžskou službu. P. Dolindo došel na svou kalvárii. Od toho dne musel jako své velké pokoření přijímat každý den svaté přijímání pouze jako laik. Během bolestných měsíců zdoluhavého a trpkého procesu v Římě žil tento malý kněz v černém taláru v největší chudobě, ale navzdory velké agonii ducha prokazoval každému člověku, kterého potkal, obvyklou pokornou laskavost. Až v říjnu byl nad devětatřicetiletým Dolindem vynesena zdrcující rozsudek: je suspendován z kněžské služby. To mělo trvat po dobu dlouhých šestnácti let, do července roku 1937, kdy byl konečně rehabilitován. Když pomyslíme na to, kolik stálo P. Pia období mezi roky 1931 a 1933, kdy byl též suspendovaný a nemohl slavit mši svatou veřejně (avšak soukromě v klášteře ano), přinesl P. Dolindo neuvěřitelnou a jedinečnou obět. Hrdinsky a naprosto vědomě to všechno obětoval za Církev a kněze. Jedinou, ale zato velkou útěchou pro P. Dolinda byla skutečnost, že se rozsudek týkal jen

jeho osoby: „Pánovo dílo neodsoudili, jen mě: Deo gratia!“ Zničený a naprosto na dně se vrátil nazpět do Neapole. „Zdá se mi, jako bych si na tisíc roků lehl do hrobu.“ Během následujících let ho víc než třicetkrát povolali do Říma. Je nemožné popsat všechno to pokořující zacházení, které musel snášet.

Akt odevzdanosti „Ty se postarej“

Navzdory tomu pro P. Dolinda začaly roky neúnavné práce. Věnoval se hudbě, studiu, apoštolátu, ačkoli nemohl vysluhovat svátosti ani kázat. Jeho korespondence, kterou nám zanechal, obsahuje více než deset tisíc dopisů, adresovaných především jeho duchovním dcerám, aby tím podpořil dílo na obnovu Církve. Ale především se čím dál víc stával velikánem modlitby. Bůh ve své prozřetelnosti vedl Dolinda novou, naprosto neočekávanou cestou. Od té chvíle tento omilostněný kněz vykládal Boží slovo neporovnatelně většímu počtu lidí. V roce 1925 se rozhodl, že pro určitého kněze, který prožíval krizi povolání, napíše komentáře k jednotlivým částem Písma svatého. Tyto výklady se brzo rozšířily a našly si mnoho oduševnělých čtenářů. V období let 1928–1964 vznikl v 33 svazcích kompletní komentář k Písmu svatému. Ačkoli si tohoto monumentálního díla vážilo a podporovalo jej mnoho biskupů, kardinálů i sám papež Pius XI., po papežově smrti v roce 1939 se opět rozpoutala prudká, dokonce veřejná bouře osočování. Vlivné osoby dosáhly toho, že byl komentář k Písmu svatému v listopadu 1940 Posvátným oficiem odsouzen jako mylný. Navzdory tomu arcibiskup Neapole, který stál za P. Dolindem, ho povzbudil k dokončení díla, aby mohlo být publikováno, až nastane vhodný čas. Právě v tomto novém hlubokém utrpení nadiktoval Pán Ježíš 27. listopadu 1940, tedy několik dní po odsouzení komentáře, tehdy osmapadesátiletému P. Dolindovi akt odevzdanosti „Ty se postarej“. Když mu bylo od července 1937 konečně umožněno vykonávat kněžskou službu, Dolindo byl plně vytížen apoštolátem. Jeho plodná kazatelská činnost vzkvétala rovněž jako jeho služba oblíbeného zpovědníka; vyhledávali ho především kněží. Ve své autentické, laskavé pokoře a prostotě říkal: „Jsem docela ubohé nic, obyčejný hlupák. Moje moc je modlitba, mým vůdcem je Boží vůle, kterou se nechávám brát za ruku. Mou jistotou na nerovné cestě je nebeská Matka Maria.“ Když šlo o duše, žádná oběť, kterou mu uložila Boží prozřetelnost anebo on sám, mu nikdy nebyla příliš velká.

Prorocká slova

Již 23. prosince 1924 napsal P. Dolindo dlouhý dopis papeži Piovovi XI., ve kterém Svatému otci krátce před zahájením jubilejního roku 1925 s prorockou jasností předkládá dramatickou situaci Církve. Začátek dopisu, který ani dnes neztratil na aktuálnosti, zní: „Nejzávažnější zlo ohrožuje Církev a svět. Toto zlo se nedá odvrátit lidskými nouzovými řešeními, ale jedině božským životem Ježíše Krista v nás. Křesťanský lid je tak chudý na božskou krev, proto víc než je životem Církve a neposlouchá hlas nejvyššího pastýře. Začíná velký boj mezi dobrem a zlem, mezi pořádkem a nepořádkem, mezi pravdou a bludem, mezi Církví a odpadem od víry. Tento boj najde mnohá srdce odzbrojená. Kněží sténají nad bezútěšností nečinného života, duše zasvěcené Bohu se staly chudými na svatý život. Neexistuje žádné město, žádná země, kde by si lidé nestěžovali na skandály. Pastýři jsou ospalí, vlečou se dopředu a nemají víc sílu oživit stádo, které jim utíká, a klérus, který už není živý.“ Pro jednadsmesátiletého P. Dolinda bylo mimořádným potěšením, když se v říjnu 1953 mohl setkat v San Giovanni Rotondo s P. Piem, který byl jen o čtyři a půl roku mladší. Bylo to jejich jediné setkání. Oba svatě kněze spojovala hluboká vzájemná úcta a jednota v utrpení, ba dokonce i příbuzenstvo v řádu, neboť od roku 1920 patřil Dolindo do Třetího řádu sv. Františka. Opakovaně posílal P. Pio poutníky z Neapole zpět se slovy: „Proč přicházíte ke mně? Máte přece patera Dolinda, běžte k němu! Je to světec.“ Jejich setkání bylo nanejvýš srdečné; jako mezi starými přáteli. P. Dolindo později o tom napsal, že cestoval k P. Piovovi s úmyslem v duši, „... získat světlo na mé bolestné cestě a pro dílo... Když jsem se loučil s P. Piem, prosil jsem ho o požehnání a klekl jsem si. Řekl mi: »Pro tebe není požehnání nikdy dost, stále chceš být žehnán!« A naklonil se nade mě a požehnal mi. Objal mě a řekl: »V tvé duši je ráj. Vždy tam byl, je a bude na věky!«

Toto byla jeho odpověď na moje přání získat od něj světlo při pohledu na moji minulost, přítomnost a věčnost.“ Toto potvrzení bylo nesmírnou útěchou pro Dolinda, který se neustále obával, že by mohl žít ve lži, pokud se jednalo o Boží působení. Ale ne, byl to skutečně vždy Pán! Kromě toho ho P. Pio varoval: „Dávej pozor, aby se tvoje srdce nenechalo zmást smutným vyčítáním lidské nespravedlnosti; také to má v plánu spásy svůj význam.“ Co se týče spisů P. Dolinda, zachovalo se nám významné svědectví P. Pia, který prostřednictvím svého sekretáře P. Pellegrina v dopise z 13. března 1967 jedné z duchovních dcer P. Dolinda píše: „P. Pio říká, že nic, co vyšlo z pera P. Dolinda, se nemůže ztratit.“ Witoldovi Laskowskému, polskému spolupracovníkovi biskupa Pavla Marie Hnilici, poslal P. Dolindo 2. července 1965 pohlednici mimořádné hodnoty. V prorockých slovech se totiž sama Panna Maria s útěchou obrací na Polsko a ostatní země, které trpěly pod komunistickým režimem. Vzpomíná slavnou bitvu u Kahlenbergu v roce 1683, kdy polský král Jan Sobieski s dvaceti tisíci bojovníky přišel na pomoc křesťanským obráncům města Vídeň proti převaze tureckých vojsk, která obléhala město, a zabránil tak dobytí křesťanské Evropy. Pohlednice upadla do zapomnění, až když se text o třináct let později jakoby „náhodou“ opět objevil. Stalo se tak krátce po zvolení Jana Pavla II. papežem 16. října 1978. Text z r. 1965 zní následovně: „Maria říká duši: Svět spěje k úpadku, ale Polsko, díky úctě k mému Srdci, bude jako těch dvacet tisíc, co za dob Sobieského vysvobodilo Evropu a svět zpod turecké tyranie. Nyní Polsko osvobodí svět zpod nejhorší tyranie komunismu. Povstane nový Jan, který hrdinským pochodem zláme okovy, a to až za hranice, které nastolila tyranie komunismu. Pamatuj na to. Žehnám Polsku.“ Od roku 1950 se dvacetihodinový pracovní den P. Dolinda dělil mezi modlitbu a apoštolát pera. Bylo to tak až do roku 1960, kdy osmasedmdesátiletý Dolindo prodělal mozkovou příhodu, po které zůstal na půl těla ochrnutý. Avšak počet lidí prosících o radu se nezmenšoval a na jeho psacím stole se začala hromadit pošta, kterou už nezvládal vyřizovat. Z jeho úst nikdy nevyšlo ani slůvko stížnosti. Jen chvála a díky, dokonce i během pronásledování. Poslední ze stovek knih, které napsal, se věnuje Panně Marii. Zdrávas, Maria, šeptaly jeho rty až do samotného konce. Dne 19. listopadu 1970, po třídenním těžkém zápalu plic, završil osmaosmdesátiletý P. Dolindo svou cestu sebeobětování. Hrob P. Dolinda Ruotola, který zemřel v pověsti svatosti, se nachází západně od historického centra Neapole v kostele San Giuseppe

dei Vecchi. Tam byl jeho rodný bratr Elio farářem a od roku 1942 mu tam Dolindo pomáhal jako jeho kaplan. Dodnes přichází mnoho věřících z Itálie i ze zahraničí a s dětskou důvěrou klepou na černou kamennou desku jeho hrobu a prosí ho za své úmysly. Ještě během života totiž P. Dolindo slíbil: „Přicházejte a klepejte na můj hrob. A já vám odpovím.“

AKT SEBEODEVZDÁNÍ JEŽÍŠI

(proti nepokoji a starostem)

Don Dolindo Ruotolo, který žil a zemřel v pověsti svatosti, sepsal toto učení o sebeodevzdání Pánu Bohu, inspirované bezprostředně Pánem Ježíšem.

Proč se znepokojujete a děláte si starosti? Přenechejte mi starost o vaše záležitosti, a všechno se utiší. Říkám vám, že každý akt skutečného, slepého a naprostého sebeodevzdání mně řeší složité situace. Odevzdat se mi neznamena trápit se, rozčilovat se, zoufat si a nakonec ke mně vyslat nepokojem přetékající modlitbu, abych vám přispěchal na pomoc. Odevzdat se znamená proměnit nepokoj v modlitbu. Odevzdat se znamená klidně zavřít oči duše, odvrátit mysl od trápení a odevzdat se mi, protože jedině díky mně se budete cítit jako dítě uspané v náručí matky, pokud mi dovolíte, abych vás směl přenést na druhý břeh. Ach, to všechno, co vámi otřásá, co vás bezmezně bolí, ach, ty vaše pochybnosti, přemítání, starosti a snahy za každou cenu učinit všechny patřičné kroky, jen abyste zabránili tomu, co vás trápí! Je snad něco, co bych neudělal, když se duše ve svých hmotných i duchovních potřebách na mě obrátí a řekne: „POSTAREJ SE TY!“, potom zavře oči a utiší se? Dostáváte jen pramálo milostí, když se trápíte a trýzníte kvůli tomu, abyste jich dosáhli; zato jich dostanete plnou náruč, bude-li vaše modlitba naprostým odevzdáním se mně. V utrpení prosíte, abych je od vás vzal, jenže tak, jak vy si to přejete a představujete... Obracíte se na mě, ale chcete, abych já se přizpůsobil vašim plánům. Nebuďte jako nemocný, který prosí lékaře o terapii, ale sám mu ji napovídá. Zanechejte takového jednání a modlete se tak, jak jsem vás to učil v modlitbě Otče náš. Posvěť se jméno tvé znamená: oslav se právě na této mé potřebě; přijď království tvé znamená: ať všechno přispívá ke slávě tvého království v nás i ve světě; buď vůle tvá znamená: rozhoduj ty. Já přijdu s celou svou všemohoucností a vyřeším i ty nejtěžší situace. Možná jen sleduješ, jak se neštěstí valí jedno za druhým a jak se situace neustále zhoršuje, místo aby šla k lepšímu.

Neděs se toho, zavři oči a řekni mi s důvěrou: „Bud' vůle tvá, ty se postaráš.“ Říkám ti, že se postarám a že zasáhnu jako lékař, ba dokonce udělám i zázrak, pokud to bude zapotřebí. Sleduješ, jak se stav nemocného blízkého postupně zhoršuje? Neděs se, ale zavři oči a řekni: „Ty se postarej.“ Ujišťuji tě, že se postarám. Starosti, znepokojování a chuť přemítat o důsledcích událostí jsou v rozporu s odevzdáním se mně. Připomíná to roztržku, jakou vyvolávají děti, když se dožadují, aby se maminka zabývala jejich potřebami, ale zároveň chtějí dělat všechno samy, takže jí svou umíněností a trucováním ztěžují práci. Zavřete oči a nechte se unášet proudem mé milosti, zavřete oči a dovolte mi jednat, zavřete oči a nemyslete na přítomný okamžik, odvráťte myšlenky od budoucnosti jako od pokušení. Odevzdejte se mi, uvěřte v mou dobrotu, a já vám přísahám na svou lásku, že když s takovou odevzdaností řeknete: „Ty se postarej.“, skutečně se ve všem postarám. Utěším vás, osvobodím a povedu. A jsem-li někdy nucen vést vás jinou cestou, než jakou byste pro sebe očekávali, poučím vás a ponesu v náručí, protože neexistuje účinnější lék než zásah mé lásky. Ale postarám se jen tehdy, když zavřete oči. Nemůžete spát, všechno se snažíte hodnotit, všemu chcete přijít na kloub a na všechno pomyslet. Jenže tímto způsobem se svěřujete pouze lidským silám, nebo ještě hůř, lidem, v jejichž zásah skládáte svou naději. Jenže právě to je na překážku mým slovům a plánům. Jak nesmírně toužím po vašem úplném odevzdání se mně, abych vás mohl obdarovat! Jak mě zarmocňuje pohled na váš nepokoj! Satan se snaží přesně o to, aby vás rozbouřil, aby vás oddělil ode mne a od mého působení a aby vás uvrhl na pospas lidskému počínání. Proto důvěřujte pouze mně, spočiňte ve mně, ve všem se mi odevzdejte. Konám zázraky podle míry vašeho naprostého odevzdání se mně, nikoli podle vaší sebedůvěry. Vylévám na vás poklady milostí, když se ocitáte v naprosté chudobě. Máte-li vlastní zásoby, byť jen skrovné, nebo snažíte-li se opatřit si je, zůstáváte v okruhu přirozeného a máte sklon poddávat se přirozenému běhu událostí, který navíc často mate satan. Žádný člověk, ba dokonce ani světec, uvažuje-li a usuzuje-li jen podle lidské logiky, nevykoná žádný zázrak. Božským způsobem zato jedná ten, kdo se odevzdá Bohu. Když vidíš, že se věci komplikují, zavři oči své duše a řekni: „Ježíši, postarej se ty!“ Zaměř svou pozornost jiným směrem, protože zvědavost tvého rozumu ti znesnadňuje jasný pohled na zlo. Svěřuj se mi se svými záležitostmi a nestáčež pozornost na sebe. Dělej to tak ve všech svých potřebách. Dělejte to všichni a uvidíte veliké, neustálé

a tiché zázraky. To vám přísahám na svou lásku. Ujišťuji vás, že se postarám. Modlete se po celý čas s ochotou odevzdat se mi a vždycky budete prožívat veliký pokoj ducha a získáte tak pro sebe veliký užitek, a to i v situacích, kdy vám poskytnu příležitost k oběti, dostiučinění a lásce, která na vás nakládá utrpení. Zdá se vám to nemožné? Zavřete oči a z hloubi duše řekněte: „Ježíši, postarej se ty!“ Nebojte se, já se postarám. Budeš pak žehnat mému jménu a už nebudeš hledět na sebe. Všechny tvoje modlitby nemají takovou váhu jako tento akt důvěryplného odevzdání se mně, to si dobře zapamatuj. Neexistuje účinnější nověna než: „Ježíši, odevzdávám se ti, postarej se ty!“ „Odevzdej se mému srdci... a uvidíš.“ Chci, abys věřil v mou všemohoucnost, nikoli ve vlastní počínání, chci, abys dovolil jednat mně, a ne druhým lidem. Vyhledej mou blízkost, naplň mou touhu mít tě, zahrnout tě bohatstvím a láskou tak, jak to chci já. Zapomeň na sebe a dovol mi v tobě spočinout. Dovol, aby se má všemohoucnost mohla na tobě kdykoli projevovat. Zůstaneš-li mi nablízku, nebudeš se trápit, že všechno musíš zvládat sám, že musíš žít v neustálém shonu, aby se ti zdařily tvé plány, aby sis mohl potvrdit, žeš něco vykonal. Dokážeš mi svou víru v mou všemohoucnost a já s tebou budu intenzivně spolupracovat, když budeš mluvit, chodit, pracovat, modlit se nebo spát, „neboť svým miláčkům dávám ve spánku“ (srov. Ž 127,2) všechno, co potřebují. Budeš-li se mnou a nebudeš-li se snažit někam pospíchat, nebudeš-li se trápit kvůli ničemu, co se týká tvého života, ale obrátíš-li se na mě s bezmeznou důvěrou, dám ti všechno, co budeš potřebovat, přesně podle mého odvěkého úradku. Dám ti city, které od tebe očekávám, dám ti nesmírný soucit s bližními, způsobím, že budeš říkat a dělat to, co chci já. Pak bude tvoje jednání skutečně vycházet z mé lásky. Jenom já, a ne ty s veškerými svými snahami, stvořím nové děti, které se zrodí ze mne. Stvořím jich tím víc, čím více budeš chtít stát se mým skutečným synem a skutečnou dcerou, mým jednorozeným dítětem. Vždyť přece víš, že „když budeš plnit mou vůli, budeš mi bratrem i sestrou i matkou“. Dovolíš mi tak, abych se zrodil v druhých lidech, protože já stvořím nové děti za pomoci svých skutečných dětí. Tvoje počínání usilující o dosažení nějakého tvého cíle je jen zdáním v porovnání s tím, co já konám v tajemství srdcí těch, kteří milují. „Zůstaňte v mé lásce... Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li ve vás moje slova, můžete prosit, oč chcete, a dostanete to.“ (Jan 15,9.7)

vybrala KK